

ЮРТ & РУСЕНФЕЛТ

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО НЕ БЕШЕ УБИЕЦ

Det fördolda

© Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2010

Published by Agreement with Salomonsson Agency

© Юлия Чернева, превод

© Анелия Калева - художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN: 978-954-389-352-2

**Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

Юрт & Русенфелт

**ЧОВЕКЪТ, КОЙТО
НЕ БЕШЕ
УБИЕЦ**

ЕРА

Скъпи читатели,

През ръцете – и очите – на всеки редактор минават стотици ръкописи годишно, за да избере тези, които ще предложи на вас, най-верните приятели на добрата книга. Както се досещате, повечето от текстовете никога не стигат до печатницата. Но все пак хилядите прочетени страници се възнаграждават.

И ето сега държите първата книга от новата ни поредица „Северно сияние“, в която ще се запознаете с част от най-ярките представители на съвременната скандинавска литература.

През последното десетилетие писателите от Европейския север, и най-вече от Швеция, превзеха световната литературна сцена. А най-големият принос за този международен успех несъмнено се дължи на авторите на криминални романи.

Съвременните шведски писатели са наследници на богата литературна традиция, умело съчетала предавания от поколения разказвачески таланти и изявен социален критицизъм. Техните романи разчупват клишетата на криминалния жанр и изпращат силни социални послания. Оголва се без свян разпада на ценностите в модерното общество, затънало в проблеми въпреки богатството и благополучието си. Стереотипните ни представи за един свят на спокойствие, безгрижие и подреденост, за красивата „северна приказка“ се разрушават.

Героите са обикновени хора с провалени бракове, депресия и скучно хоби. Те водят обикновен живот. Понякога се сричат психически, но сблъскат ли се с житейска несправедливост са готови да действат. Не, те не са нито обичайните детективи супергерои, нито типичните закоравели престъпници. Всеки от нас може да е на тяхното място.

Първата звезда от нашето „Северно сияние“ е „Човекът, който не беше убиец“ на шведския писателски тандем Ханс Русен-

фелт и Микаел Юрт. Романът се радва на международен успех, преведен е на двайсет езика, и по него е създаден също толкова успешен телевизионен минисериал. Ще се срещнете с един от най-оригиналните, чепати и колоритни образи в скандинавската литература – психолога Себастиан Бергман.

Сигурна съм, че и вие ще го харесате. И дори малко ви завиждам, че ви предстои да се запознаете с него.

Приятно четене!

Веселина Михова
Главен редактор
Издателство ЕРА

1.

Не беше убиец.

Повтаряше си го наум, докато влачеше трупа надолу по склона. *Аз не съм убиец.*

Убийците са престъпници. Убийците са лоши. Мракът е погълнал душите им и по разни причини те са прегърнали тъмнината и я приветстват, обръщайки гръб на светлината. Той не беше лош.

Напротив.

Не беше ли представил напоследък ясно доказателство за обратното? Не беше ли пренебрегнал чувствата и желанията си и не се ли бе въздържал заради доброто на други? Обърна другата буза – ето какво направи. Присъствието му тук – в това мочурище наред дивата пустош с мъртвото момче – не беше ли още едно доказателство, че се стреми да постъпи правилно? *Принуден* е да постъпи както трябва. И че никога повече няма да извърши предателство.

Мъжът спря и дълбоко въздъхна. Въпреки възрастта си момчето беше тежко. Мускулесто. Прекарало беше много часове в спортната зала. Но не оставаше още много път. Мъжът хвана крачолите на панталоните му, които някога са били бели, но сега изглеждаха почти черни в мрака – от момчето изтече много кръв.

Да, грешно е да се убива. Петата Божия заповед гласи: *Не убивай.* Има обаче изключения. На много места Библията всъщност оправдава убийството. Някои хора го заслужават. Грешното може да бъде правилно. Не съществува абсолютна истина.

Ами ако причината да убиеш не е егоистична? Ако загубата на един човешки живот би спасила други? Би им дала шанс. Би им дала живот. В този случай постъпката със сигурност не може да се определи като лоша. Ако намерението е добро.

Мъжът спря до тъмните води на малкия вир. Обикновено беше дълбок няколко метра, но дъждът напоследък бе напоил земята и сега вирът приличаше на малко езеро наред обраслото с растителност тресавище.

Мъжът се наведе, сграбчи тениската над раменете на момчето и с огромни усилия успя да нагласи безжизненото тяло в полуизправено положение. За момент погледна право в очите му. Какви ли са били последните мисли на момчето? Дали бе имало време за една последна мисъл? Съзнавало ли беше, че ще умре? Чудило ли се беше защо? Мислило ли беше за всички неща, които не бе успяло да направи през краткия си живот, или за нещата, които беше направило?

Нямаше значение.

Защо се измъчваше така – повече от необходимото?

Той нямаше избор.

Не можеше да ги предаде.

Не и отново.

Бутна момчето и трупът шумно цамбурна във водата. Мъжът се стресна. Не беше подготвен за звука в тишината и мрака.

Тялото на момчето потъна във водата и се скри от погледа му.

Човекът, който не беше убиец, се върна при колата си, спряна на тясната горска пътека, и се отправи към дома си.

– Полицията на Вестерос. Говорите с Клара Лидман.

– Искам да съобщя, че синът ми изчезна.

Гласът на жената прозвуча така, сякаш се извиняваше и не беше сигурна дали не е сбъркала номера или не очакваше, че ще ѝ повярват. Клара Лидман взе тefтера си, въпреки че разговорът се записваше.

– Бихте ли казали името си, моля?

– Ериксон, Лена Ериксон. Синът ми се казва Рогер. Рогер Ериксон.

– На колко години е синът ви?

– На шестнайсет. Не съм го виждала от вчера следобед.

Клара отбеляза възрастта и осъзна, че ще трябва да предаде информацията за незабавно реагиране. Ако момчето наистина беше изчезнало, разбира се.

– По кое време вчера следобед?

– Той избяга в пет часа.

Преди двацет и два часа. Двацет и два важни часа, когато става въпрос за изчезване.

– Знаете ли къде отиде?

– Да, при Лиза.

– Коя е Лиза?

– Приятелката му. Обадох ѝ се днес, но тя каза, че Рогер си тръгнал около десет часа снощи.

Клара задраска „двацет и два“ и замени цифрата със „седемнайсет“.

– Къде е отишъл след това?

– Лиза не знае. Мислела, че си е тръгнал за вкъщи. Но той не се прибра. Не се върна цяла нощ. И го няма вече почти цял ден.

И се обаждаме чак сега, помисли си Клара. Стори ѝ се, че жената от другия край на телефонната линия не е много разстроена, а по-скоро сломена. Примирено.

– Как е фамилното име на Лиза?

– Хансон.

Клара записа името.

– Рогер има ли мобилен телефон? Опитахте ли се да му се обадите?

– Да, но той не отговаря.

– И нямате представа къде може да е отишъл? Дали не е с приятели?

– Не. Щеше да ми се обади.

Лена Ериксон замълча за момент и Клара предположи, че гласът ѝ се е разтреперил, но когато чу всмукването на въздух от другия край на линията, разбра, че жената дърпа дълго от цигара. След това чу, че Лена издиша дима.

– Той просто изчезна.